

[Justitsministeren.]

Nu kan det ærede Medlem jo sige, at saadan siger jeg nu, fordi der lever i mig noget af den Fanatisme, som er opflammet i mig i min Ungdom mod Provisorierementet, og det ærede Medlem kalder mig i denne Forbindelse den gamle Justitsminister. Ja, ja, kald mig med Rette eller med Urette den gamle, jeg kan jo ikke dømme derom, Aarene er jo talt stærkt opad. Om man almindelig betragter mig som en gammel Mand, ved jeg ikke, men hvis man gør det, saa er jeg dog glad ved, at jeg ikke er blevet saa gammel, at den Harme, som jeg i min Ungdom kom til at føle overfor Lovbrud, er død i mig.

Saa havde jeg dog i denne Forbindelse endnu ikke nævnt, at man arresterede Berg, der var Folketingets Formand, under Rigsdagssamlingen, og jeg kan maaske have Lov til saa at føje til, at jeg altid har betragtet Formandsstillingen i Folketinget som den højeste og fornemste Stilling, en Mand kunde komme til at indtage her i Landet ved sine Medborgeres Tillid. Jeg skal ikke en Gang lægge Skjul paa, at jeg fra mine unge Dage egentlig har set op til denne Stilling som det højeste, jeg kunde naa — nu erkender jeg, at jeg er blevet for gammel til at overtage et saa byrdefuldt Hverv. Da jeg allerede som ung Mand kom til at se saadan paa det, kunde det ogsaa nok vække en naturlig Harme hos mig at se, at man gik hen og arresterede Folketingets Formand og holdt ham fængslet under Rigsdagssamlingen. — Nu skal jeg ikke komme med flere personlige Bekendelser.

Desuden mente det ærede Medlem Hr. Pürschel, at det var rigtigt af ham at betegne den Tale, jeg angaaende Provisorismen holdt i 1926, som en uheldig Tale, maaske en i højeste Grad uheldig Tale. Jeg skal dertil sige, at jeg haaber ikke, at jeg er ældre, end at jeg endnu kan komme til at holde mange Taler, som det ærede Medlem Hr. Pürschel vil finde uheldige — medmindre jeg skulde opleve den Glæde, at den overordentlig heldige Udvikling, som jeg har set det ærede Medlem gennemgaa i den senere Tid, skulde fortsætte sig i langt højere Grad, end jeg tør haabe.

Jeg vender tilbage til det ærede Medlem Hr. Elmquist, som gjorde nogle Bemærkninger i Anledning af, at det her var foreslaaet, at Sagførerne skulde hedde Advokater. Jeg tilsigter derved ikke andet end at imødekomme et meget udbredt Ønske i Sagførerstanden. Hvorvidt Sagførerne

vil faa nogen Fornøjelse deraf, ved jeg ikke rigtigt.

Jeg kan huske, at i min Barndom var Navnet Madame, som før havde været det overordentlig fine franske Madame, og som havde været en Borgerkones Betegnelse, gaaet ned til at blive Vaskerkonens Betegnelse, og nu er det vist gaaet helt ud af Verden. Jeg er bange for, at selv om Navnet Advokat tidligere, da vi havde det i Danmark, var overordentlig fint, fordi det kun med Rette kunde benyttes ikke af alle Højesteretssagførere, men kun af de Højesteretssagførere, der blev beskikket i offentlige Sager, saa vil det vist tabe sin Glans, naar det bliver en almindelig Betegnelse for alle Sagførere. Men imidlertid, mine juridiske Kolleger i Sagførerstanden ønsker det saa varmt, og man kunde maaske imødekomme dem.

Endnu skal jeg til det ærede Medlem Hr. Elmquist sige, at det gaar efter min Mening slet ikke an at forlange, at en Landsretssagfører for at kunne faa Adgang til at møde for Højesteret skal have procederet endogsaa mere end 15 Landsretssager. 15 Landsretssager, det er et meget stort Antal, og jeg tror slet ikke, det gaar an at sætte dette Antal i Vejret, jeg har den allersagkyndigste Udtalelse desangaaende.

Hvad Eksamen angaar, er det jo ikke Meningen at sige, at det er ligegyldigt, om man har en god eller en daarlig Eksamen — den, som har en god Eksamen, vil, naar alt andet staar lige, naturligvis blive foretrukket —, men det er kun Meningen at sige, at naar en Mand viser virkelig Dygtighed i sin Gerning, skal den Omstændighed, at han fik en daarlig Eksamen, maaske fordi han paa Eksamensdagen var syg eller nedtrykt af en eller anden Grund, eller maaske fordi han var syg af Overanstrengelse paa Eksamensdagen, eller fordi han under sin Studietid har været henvist til at ernære sig selv og derfor ikke har kunnet forberede sig saa godt, som han skulde, men efter Eksamenstiden søger i sin praktiske Virksomhed og i sin Fritid at uddanne sig til en endog særdeles dygtig Jurist og bliver anerkendt som saadan, ikke afskære ham fra at faa endog de højeste Embeder. Det er det, der er Meningen, jeg tror, det er i høj Grad rimeligt, og jeg haaber ikke, det skal møde afgjort Modstand.

Endnu har jeg blot en enkelt Bemærkning at gøre til det ærede Medlem Hr. Pürschel. Jeg kan jo ikke have meget at svare det ærede Medlem paa, for i det sag-